

Was m
D8531
C14++

CON ONG

tuần báo phóng sự đời lập ra rit

(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTTCH/BCI)

2

Oct
từ 20-10
đến 27-10-67
Oct

5 ti

CỬA TIỆM 101 VÕ TẠNH SAIGON

Chủ tiệm MINH VÕ

Đầu bếp THƯƠNG SINH

ÔNG NÓI VÀ ỒNG NGHE 91 905

NGHỊ ĐỨC NGHỊ CÁI

THẬP NGUYÊN

Tôi không kiểm soát kỹ lời nói của tôi. Tôi lấy chỉ, lấy người Mỹ, tôi thiếu xây dựng, chủ bài có tính cách thù hận cá nhân. Từ nay, tôi không dám đem «đái» Giao Chỉ so sánh với «đái» Mỹ nữa,

PHÚ DE GIAO CHỈ

NÃ CẦU

Nhà cháu khuyên quý ngài, nếu không muốn để bọn khốn nạn vấy dơ lên cuộc đời tu hành của quý ngài, không muốn để bọn khốn nạn dẫm những bước chân bần của chúng lên thêm chùa, nhà thờ, quý ngài hãy viết cho nhà cháu cái khẩu hiệu «Cấm chó và các ứng cử viên lai vãng», treo trước cửa «nhà» quý ngài.

ĐÔI THỌI VỚI ĐỨA BẦY

KIỂM TỤC

Nếu nó bị đời chửi là bần, vài cụ cộ đạo sẽ bắt nó xung tội và rủa tội cho nó là chừ. Ngoài ra, «la loi dư silence» sẽ được bảo vệ rất «bem», dân chúng không được tiết lộ tội bần của Đền Sảng.

ĐÔI LẬP VỚI NHÀ NƯỚC

MINH VÕ

Dờ thành tích Viện Giám Sát ra xem Viện này đã bắt được mấy con sâu dân, một nước cỡ kho khá? Tính số lượng xem nhà nước đã trả Viện này bao nhiêu?

ĐÔI LẬP VỚI NHÀ BẾP

BẾP NHỎ

Tôi ăn cắp của nhà bếp ư? Tôi thanh liêm nhất...bếp. Không tin, ông hãy kiểm tra tôi sắn. Mẹ kiếp, ông bóc lột tôi đến nỗi chó còn tí mỡ nào trắng mặt chó. Ông còn đồ vạ tôi ăn cắp. Nếu tôi ăn cắp, Viện Giám Sát lập ra làm gì?

THƯ GỬI CỤ TOÀN QUYỀN BUNKER

DƯƠNG HÙNG CƯỜNG

Nước Giao Chỉ chúng cháu, từ xưa vẫn xuất cảng gạo mà nay phải nhập cảng gạo. Ôi cái cảnh đó sao mà buồn vậy!

VẪN CÒN TIÊU CỰC

CON ONG số 1 đã tới tay bạn đọc. Nó tới tay bạn đọc trong niềm hân hoan của anh em chúng tôi, những người trẻ, chưa ăn bần (ở đời thì có thể đã ở đời vì thiếu nước tắm giặt, thiếu điện ủi quần áo, thiếu nhà cửa phải chui rúc trong ổ chuột của người, đàm nói chuyện với người sạch mà không ngượng mồm, đàm chửi những đứ đừ mà không thẹn mặt. Năm chục ngàn CON ONG số 1 biến veo nội một chiều từ bầy riêng ở Sài Gòn đã đủ nói rõ tâm lòng «phước thiên» quý hóa của bạn đọc thương mến những chú ong thợ vừa đi chích bọ sâu dân một nước vừa kiểm hoa quý, hút nhụy để gây mật dâng bạn đọc, hiến cuộc đời. Nhất định anh em chúng tôi không gây mất nguyên chất tằm bô cho bạn vong bản mất gốc bạn trẻ phủ phê phờn, bạn ăn cắp mồ hôi xương máu của quần dân ta.

CON ONG số 1 chưa nói lên được phần ngàn những câu quảng cáo âm ỹ của anh em chúng tôi. Xin bạn đọc đừng «chửi» chúng tôi. Tôi nghiệp lắm. Người làm báo có bừa trong hồn, cầm cây bút như «người tâm xiếc đi trên giấy» Với vàng quá, rớt có thể, té gãy xương. Hung hăng quá, chóng hết xi oát. Tê nhị quá hóa nhứt nhất. Hiến lành qua hĩa nãi tư. Bạn đọc chắc không muốn chúng tôi té gãy xương hay chóng lét xi oát. Bạn đọc hãy mang chúng tôi đi. Ráng, CON ONG tiêu cực bỏ mẹ đi ấy, chưa dám đối lập với nhà nước ra rit.

Vâng, CON ONG vẫn còn tiêu cực. Nó mới ra khỏi lò, còn ngờ ngàng. Trước mắt nó, đứ đừ cũng đang đối bằng chết. Nó chưa biết nên đối đứ đừ nào trước nên đành đối vu vu, đối dờ dẫm. Nhưng bạn đọc yên chí CON ONG sẽ hỏi thăm kẻ thù của những người sạch thật lực. Vì, CON ONG không sợ đứ đừ, sợ tất cả.

JAN 16 1968 LIBRARY

ĐỪNG PHỤ PHIÊM MÀU MÈ RIÊU CỦA

MỞ màn cho sang mùa Xuân đệ nhị Cộng Hòa, nhà trung phong Nguyễn Cao Kỳ, cơn gió lốc tàn phá thổi nát, tham nhũng, đã sứt mẻ trái bóng ngân ký thủng gòn... lĩnh trường và làm vỡ mắt mây nhiều đũa ăn cắp, khôn nạn trên sau cỏ chính phủ. Khán giả quần chúng rất say sưa những cú sút sừng đồng của Eusebio, Pelé Giao Chỉ.

Không ai dám nghĩ, trung phong Nguyễn Cao Kỳ biểu diễn cho có biểu diễn. Tôi, Minh Võ, Chủ tịch Hội Đười Ươi, luôn luôn nghĩ rằng nhà trung phong Nguyễn Cao Kỳ chơi bóng trên sân cỏ cai trị cùng tận tình như ông chơi bóng trên sân cỏ cỏ lùn phun xanh rì với trái banh tròn hơn trái đất.

Nhưng, rất có thể, trung phong Nguyễn Cao Kỳ sẽ dễ trận đấu giữa è kíp ông và tập đoàn tham nhũng, thổi nát biểu thành trận đấu phụ phẩm, tẻ nhạt. Tại sao thế?

Hãy mở to mắt nhìn thẳng vào Viện Giám Sát đi! Thấy gì chưa? Không thấy gì ngoài những anh công chức tiền cục, làm lấy lệ với triết lý « sáng vắc ô đi, tối vắc về ». Những đội mắt Giám Sát nào có nhìn rõ tham nhũng, thổi nát ở đâu. À, nhìn rõ, toàn tham nhũng, thổi nát tẹp riu, các kẻ. Đồ thành tích Viện Giám Sát ra xem Viện này đã bắt được mấy con sâu dân một nước cỡ kha kha? Tính số lương xem nhà nước đã trả Viện này bao nhiêu? Con Ông hứa hẹn sẽ « bắt » giùm nhà trung phong Nguyễn Cao Kỳ vài con một trong Viện Giám Sát.

Ồ đây, tôi kết luận: Viện Giám Sát là « thẳng cánh » của nhà nước, nơi đó, công chức là lướt những màn phủ phẩm vô tích sự.

Phải, nó phụ phẩm, màu mè riêu của như sự thanh trừng một số sĩ quan bản trong quân đội. Trung phong Nguyễn Cao Kỳ, hôm nào nhân rồi, nên tới nhà các ông sĩ quan vừa bị đuổi khỏi hàng ngũ quân đội cao quý. Tôi đoán chắc, nhà trung phong tận tình của trận giặc diệt thời nát, tham nhũng sẽ bàng hoàng.

Vì, những ông tá « nguyên » lĩnh trường không có gì buồn cả. Peugeot 404, Opel 1800 L, Fiat 1500 L mới sắm, vân phom phom chạy trên đường đời, chạy trong cuộc chiến đấu diệt tham nhũng của quân dân ta. Một ông tá nói về một ông tá bị đuổi khỏi quân đội với tôi như thế này: « Mặt danh dự, chú sao, đỡ bị ràng buộc và giờ ăn chơi thỏa thích ». Ồi, đau đớn thay!

Làm thế nào để công cuộc diệt thổi nát, tham nhũng khỏi mang tiếng phụ phẩm, màu mè riêu của? Đó là vấn đề mà CON ONG của tôi đòi hỏi và... đối lập (khô qua, nhét tiếng đối lập vào xấu hổ quá) với nhà trung phong Nguyễn Cao Kỳ.

Theo tôi, muốn gây sự hào hứng, tin tưởng trong quần dân, mỗi con sâu bị bắt, nhà nước nên « ốp » tại sân chìm nòi của nó lại, điều tra ra ngọn ngành. Lương nó bao nhiêu một tháng? Tiêu hết bao nhiêu? Trước khi tham chính nó có những gì? Sau khi tham chính nó thêm những gì? Tự nhiên, của « phi-lu » sẽ thôi ra. Và nhà nước tịch thu, phân phát cho anh em quân nhân nghèo, hữu công và dân đói.

Có như vậy, trận giặc diệt tham nhũng mới cao đẹp, mới mất tính cách phụ phẩm. Mà những kẻ định ăn cắp mới co vòi chúng lại. Nhà trung phong Nguyễn Cao Kỳ nghĩ sao?

MINH VÕ

NỒI, niêu, xoong, chảo, đon điều đóm khôn nạn, bọn đây tở đề tiện của nhà bếp. tuần trước ông đã gửi lời tuyên chiến tới chúng mày. Đáng lẽ, ông lời chúng mày ra ông phang bỏ mẹ chúng mày. Nhưng nước ông nay đã có Hiến Pháp phốp pháp. Thượng viện đầy đủ, có Tổng thống và sắp có Hạ viện, ông cảm thấy ông lãnh diện cái nền dân chủ nước ông, nên ông phải ăn ở xứng đáng dân Cộng Hòa sái nhĩ. Nghĩa là, ông chiếu Hiến Pháp « chơi » chúng mày. Kéo các cụ Thượng nghị sĩ Trần Thế Minh, Mai Văn Hàm, các cụ ấy lại bảo ông ngu.

Nghe đây :

— Nồi, tại sao hôm nọ ông thổi mười lăm đồng gạo thì đây phè nổi cơn - à hôm nay sau những phát hứa hẹn đồng bạc lên giá của các cụ Thượng nghị sĩ, ông thổi hai choạc gạo, vườn sấp xỉ lưng nồi?

Nhà chính khách... nồi đứng giữa bếp chịu sự đối chất, li lợm cái đít nồi cả tiếng. Rồi cái bữa :

— Tôi đếch biết tại sao. Ông chửi những thằng nào nói phét đủ khả năng làm vật giá xuống thang đi. Ông chửi luôn giùm tôi thằng nào làm vật giá leo thang, làm phát bạc Giao Chỉ một thế. Tôi đếch biết ông đứng chửi tôi.

— Sự anh, anh quyết định kinh tế ở cái nhà này, anh dám mở mồm lới vậy, hả?

— Yêu cầu ông đặt vấn đề với Âu Trường Thanh.

— Hần mặc sơ mi Tô Bia rồi.

— Thế thì yên chí đi. đoi có Hạ viện, có tận nội các với một Bộ trưởng kinh tế cứ khôi cỡ đũa thần Tây Đức, ông chỉ cần đong năm tí gạo là tôi đây phè như xưa. Trong khi chờ đợi, ông đến Siêu Thị mua đong gạo cho nó rẻ.

— Siêu Thị ở đâu?

— Sau rạp Thống Nhất lận.

— Bớ anh, tôi đi từ Phú Nhuận lên đó mất bốn choạc xích lô máy, đong gạo rẻ được vài đồng à?

— Kệ ông.

— Siêu Thị dành riêng cho những nhà có ô tô chửi cóc phải là nơi dân nghèo đến. Nó xa lắm, Siêu mờ lý.

— Kệ ông.

Thấy nhà chính khách... nồi cù nhày quá, nghị sĩ... bếp bèn cảm miệng. Đồng đồng tương, tương đồng đồng là công việc thưng xuyên ở nhà bếp. Dù, đã hai ba lần dọn dẹp gọi là cách mạng... bếp, tác phong mất dạy này vẫn là tác phong muôn thuở của nồi, niêu, xoong, chảo...

Nghe đây :

— Chảo, tại sao những năm tiền Giao Chỉ một bó rau muống ủa đượ và sáu cần rô huê cả lá? Anh biết đấy, tuần báo CON ONG, viết khô cứng, đầy mồ hôi nước mắt của thợ viết, thợ chữ, thợ đúc, thợ in mà chỉ có năm tiền. Anh ăn cắp tiền, tăng giá qua mặt tôi, hả?

Chảo đứng chôn chân chỗ mà nồi vừa đứng. Nhà cai trị... chảo rot nước mắt :

— Tôi ăn cắp của nhà bếp ư? Tôi thanh liêm nhất... bếp. Không tin, ông ông hãy kiểm tra tại sân Mã Kiếp, ông bóc lột tôi đến nỗi chả còn tí mỡ nào tráng mặt chảo. Ông còn đổ vạ tôi ăn cắp. Nếu tôi ăn cắp, Viện Giám Sát lập ra để làm gì?

— Thế tại sao những năm đồng một bó rau muống?

— Ông ngu như chó ấy. Tại đất nước này có chiến tranh,

— Rau muống ảnh hưởng gì tới chiến tranh?

— Tôi hỏi ông, điện Sài Gòn có ảnh hưởng gì tới chiến tranh?

— Chiến tranh không đi đệt gần nhà đèn, gần nhà ông Bùi Hữu Tuấn nên điện không ảnh hưởng con bú dù gì đến chiến tranh cả.

— Nhưng nhà nước vẫn đem « chiến tranh » làm ngáo ộp dọa nạt nếu dân kêu ca nhà nước để điện bẻ bỏi.

— Ừa.

(Xem tiếp trang 6)

CUỘC BỐI CHẤT CHẢO NỒI

CÁI THẾ PHốp PHÁP CỦA NGƯỜI MỸ VÀ QUAN NIỆM RỘNG TOẠC CỦA CÔ THẬP THÀNH VỀ NGƯỜI MỸ

Đưa ly xá xí con cọ lên môi, hớp một ngụm, cô Thập Thành nhún vai :

— Tất cả thế giới nhược tiểu, rồi đây, sẽ hưởng về Hiệp Chung Quốc. Như xá xí con cọ của Tây hay xá xí con cọ Tàu (tức con nai Phươg Toàn) đang hưởng về cô ca cô la hộp, chai của Mỹ. Như bia 33 đang hưởng về bia hộp Black label, Ballantine. Như chúng ta đang hưởng mắt nhìn về Tòa Đại Sứ Mỹ vừa khánh thành ở đại lộ Thống Nhất. Như tờ tiền ta đã hưởng mắt nhìn về dinh Thái Thú, dinh Toàn Quyền.

Nhà chủ nhiệm Chân Kinh không « xe dia » kịp những lời vàng ý ngọc của trang quốc mẫu Thập Thành. Nhưng ông ta cứ già vờ gặt đầu, ra cái điều lãnh hội thăm thía, giống hệt những anh tiếng Ấng Lê ăn đong từng hạt, coi tí vi Mèo, thấy khản khản già già Mèo ngồi dưới cười tỏ tở cũng cười tỏ tở theo. Đôi khi, kiềm thảo lại, những anh « a dua » cười làm dáng cử ngôn ngữ thiên hạ, chả hiểu tại sao mình cười và cái gì đã làm mình cười. Cô Thập Thành mở máy :

— Người Mỹ mạnh lắm.

Nhà chủ nhiệm Chân Kinh góp thêm ý :

— Vàng, thưa chị, người Mỹ ngoài cái sức mạnh, còn cái sự to...

Cô Thập Thành nheo mắt. Chân Kinh vội vàng :

— ... to đầu. Người Mỹ rất to đầu. Ngược lại, người Giao Chỉ ta có khí...

Chân Kinh ngập ngừng :

— Xin lỗi chị...

Cô Thập Thành nhún vai rất... trang quốc mẫu :

— Anh cứ tự nhiên.

Chân Kinh cười duyên :

— Người Giao Chỉ ta có khí... bé dái! Nếu tục ngữ Giao Chỉ đem làm khuôn vàng thước ngọc cho nhân loại sai cái câu « to đầu mà dái, bé dái mà khôn », thật đúng phong phúc với hoàn cảnh các nhà cò vắn, các quan Thái thú, Thứ sử mới từ mẫu quốc qua đây.

Cô Thập Thành, một nữ lưu thân Mỹ kịch liệt, rất bất bình sự so sánh giữa « dái » Giao Chỉ mí lý « đầu » Hiệp Chung Quốc. Trang quốc mẫu thờ dài :

— Anh chưa hiểu một tí gì về người Mỹ nên quan niệm của anh khá hẹp hòi. « Đầu » Mỹ là đầu thế giới. Đem « dái » Giao Chỉ địch « đầu » Mỹ, trước

thời quá

NHỜI NÓI TRƯỚC

Bồn táo đặc phát tiền Nà Cầu, nhân một chuyến đi xa tận Học Môn đã lượm được tại trước cửa nhà linh mục Hào xứ Châu Nam, một cái phong bì, trong đựng tờ truyền đơn đầu hiệu Cát Cán và Cây Bút của luật sư Nguyễn Hữu Thống kèm theo một tờ giấy rô nê ở khổ dài in tiêu sử của bà Marie Madeleine Nam Thị Hồng Vân. Bồn bảo đặc phát viên Nà Cầu lấy làm thích thú về chuyến đi xa nhộp chó của mình, đã tình cho tôi coi.

Tôi với luật sư Nguyễn Hữu Thống vốn là chỗ thân tình. Biết chắc có kẻ ném đá đầu tay, toàn hạ uy tín của luật sư Thống trong dịp vận động tranh cử vào hạ viện. Chứ đời nào, một người đã xuất ngoại lu bù, từng làm trưởng ban liên miên lại có thể ngu xuẩn bày cái trò nhà quê tức là trò « nhĩ giáo hòa đồng » ở cái tiêu sử của vợ ông được.

Đề sáng tờ vạ này, chúng tôi đứng về phe luật sư Thống, đăng lại nguyên văn tiêu sử bà Marie Madeleine để, trước hết, bọn đọc CON ONG thấy rõ, cái sự ngộ nghệ không thể nào có ở con người trí thức khoa bảng như luật sư Thống, dù luật sư Thống có lần đã được hoãn đi lính vì bệnh thần kinh gì đó. Sau nữa, luật sư Thống có dịp lên tiếng chửi ra quân ném đá đầu tay đã chơi « ba cù » — tay bồi ngữ ượng — hại ông. Mặc dù, cái trò này không có mại lỵ gì luật sư Thống,

MINH VÕ

Hết, anh là người đã man, kém về sinh; sau nữa, anh coi thế giới này không bằng «dài» người Giao Chi à? Tôi sẽ thừa anh tại Ủy Hội Quốc Tế, rồi người Mỹ sẽ nhân danh thế giới, tung đó la ra lập tòa án như thứ tòa án ở Nuremberg xử tử anh.

Nhà chủ nhiệm Chấn Kinh bỗng tái mét nét mặt:

— Tôi không kiểm soát kỹ lời nói của tôi. Tôi lay chùi, lay người Mỹ, tôi thiếu xây dựng, chữ bói có tính cách thù hằn cá nhân. Từ nay, tôi không dám đem «dài» Giao Chi so sánh với «dâu» Mỹ nữa.

Trang quốc mẫu Thập Thành bĩu môi:

— Anh cậy nước ta có Hiến pháp, có Thượng viện, anh khinh thường Mỹ hả?

Chấn Kinh lắc đầu:

— Tôi chả dám. Sức mấy tôi dám khinh thường Mỹ. Chỉ có những thằng ngu mới dám khinh thường Mỹ. Mà bọn ngu này, chúng nó ra ứng cử đòi chủ quyền quốc gia hết cả rồi.

lắm. Phòng Tích bèn tung khí giới của kẻ yếu đuối, lép vế mà trước đây cả bốn nghìn năm, người Giao Chi đã có. Đó là sự hài hước.

— Vâng, người Mỹ phép pháp vô cùng. Người Mỹ dự can đảm làm những công việc mà chúng ta, người Đông phương không làm nổi.

Phòng Tích mỉm cười:

— Chỉ tại Không Tử! Chúng ta không thông cảm với người Mỹ, không «ngủ» với người Mỹ vì cái nhà ông Không Tử dạy chúng ta thế nào là người quân tử. Người quân tử, dưới mắt những người trí thức Anh Cát Ly, là «dzen thơ mãn» đội mũ quả dưa, mặc áo có đuôi, tay đeo găng, luôn luôn cầm ba toong, chào khách lạ thì cúi rạp mình, mở miệng nói thì sai toàn ngôn ngữ bóng bẩy, huê mỹ thật khác xa với một công tử bột, nhà giàu nhưng đối chữ nghĩa; càng khác xa một cao bồi bản thủ, suốt ngày chỉ nghĩ chuyện vắt sữa bò, gặp ai cũng hoa chân, múa tay như sắp đánh đấm.

Nhà báo Phòng Tích chớp mắt, nốt nước bọt ự một phát:

phóng sự nghị ngợm

THẬP NGUYỄN

Nhận thấy chủ nhiệm Chấn Kinh sớm «giác ngộ», có Thập thành, nữ lưu thân Mỹ kịch liệt, bèn nở một nụ cười độ lượng:

— Thôi, nhân danh tông thống Johnson, tôi bỏ qua sự đại dột cho anh. Từ rày sắp đi, anh đừng đại dột dờ cái trò chống Mỹ nữa. Năng ký lô như Ngô Đình Nhu mà chống Mỹ còn chết khốn lịn trong xé M113, thủ đoạn đầy mình như Nguyễn Khánh mà đòi đuổi đại sứ Taylor về Mỹ còn bị lưu vong với túi đất què cha mẹ. Thì cái hàng anh, Mỹ chỉ cần một ông «xia» Giao Chi là anh vỡ bể nó đầu. Anh đừng hùng hổ nổi tiếng chết vì chống Mỹ. Một bản án thân Cộng gài lên ngực anh trước khi đạn Colt 9 «made in USA» lạc vào óc ngu xuẩn của anh.

Ba nhà báo Phòng Tích, Kiến Nghị, Hồ Lô thấy chủ mình bị chửi vung xích chó, lấy làm đầu khò

— Than ôi, anh em tôi là những quân tử Giao Chi còn lạc lõng trong đám thất phu cao bồi. Chúng tôi có đơn quá. Làm bởi thì xấu hổ với tiền nhân, làm ngờ thì mất tiếng đố kỵ, chống đối thì mang vạ, thì bị chụp mũ quốc gia quá khích, Việt Cộng nằm vùng. Hôm nay, theo chủ tôi đây, vì chủ đám đem «dài» Giao Chi mà bảo khôn hơn «dâu» Mỹ đến nỗi thân bại danh liệt, bị một mù dờn bá thân Mỹ kịch liệt chửi bới tàn nhẫn, dọa «mét» Mỹ xử tử. Ta gửi đầu ta trước sự bản lĩnh của bọn ác ôn còn đòi Việc Cộng ta không sợ thì ta cũng chỉ sợ cái chết. Chủ ta bị đưa thân Mỹ nhục mạ, ta sống làm chó gì trên cõi đời này nữa.

Phòng Tích móc túi quần ra một nắm thuốc viên màu trắng, bỏ vội vào mồm, vợ lý xá xỉ con cộp nước ừng ực. Đoạn ngạo nghễ nói:

(Xem tiếp trang 7)

viết cho bạn mù

Mắt anh thôi đã mù rồi,
Mắt anh ánh sáng cuộc đời tối đen.
Anh sống trong giòng đêm thăm thẳm,
Mắt hoa niên chết hẳn u sầu.
Khỏi nhìn thế nước mà đau.
Khỏi nhìn cảnh loạn xa ngàn buồn nôn.
Nhìn Cộng sản bán buôn tôn giáo,
Cây nam mô và cáo a men!
Thương cho phật tử, con chiên,
Đã đau đến trí lại phiền đến thân!
Nhìn Cộng sản âm thầm phá nước,
Xiềng tam vô trói buộc mãi thêm!
Bao năm khói lửa triển miên.
Cho tan cho nát hai miền Bắc Nam!
Nhìn cộng sản lý gan ngoan cố,
Xương thành non máu đổ thành sông!
Số không tiến tới số không,
Triệu năm thế giới đại đing chác đầu?!
Nhìn Cộng sản chém đầu Cộng sản,
Đại Trung Hoa nứt rạn tứ tung.
Cụ Mao bối rối vô cùng.
Cuống cuống trong bụng, oai hùng ngoài môi.
Anh bạn ơi, mù rồi lại tốt,
Mắt anh nhìn thấy một màu thối.
Vàng son trả lại cho đời.
Khỏi nhìn khỏi thấy cuộc đời nặng hương!
Nhìn thấy rõ hủ tương đầy bọ,
Bọ một bầy to nhỏ tranh ăn!
Con nào cũng tam hàm răng,
Mồm như cá ngô, bụng bằng voi nan!
Nhìn chán ngấy những màn hài kịch!
Tuồng cũ mèm lố bịch trên trời!
Đại ban đào sửa kếp bờ,
Thối ối là thối thối, bao giờ màn buông?
Nhìn quý vị chuyên môn nói phét,
Chiến dịch mồm cần quét hay ghê,
Tài to đức lớn rề rề,
Em nào cũng khoái cũng mê màn l...ong!
Nhìn rõ mặt quý ông ăn cắp,
Các ông tôi sống rất là sang.
Nhà cao cửa rộng đảng hoàng,
Thằng nào đụng đến đời tan nát liền!

Anh ơi, mắt hoa niên tắt nắng,
Thế giới anh ánh sáng còn tươi,
Mắt anh vẫn đẹp tuyệt vời,
Long anh riêng một mặt trời bùng lên.

TRANG ĐÓP

TIỂU SỬ CỦA MARIE MADELEINE NAM THỊ HỒNG VÂN NGƯỜI BẠN ĐỜI CỦA LUẬT SƯ NGUYỄN HỮU THỐNG

Marie Madeleine NAM THỊ HỒNG VÂN, sinh năm 1953 tại Hà Nội con của Pierre Nam lược Hòa và Maria Giang thị Thảo sinh trưởng trong một gia đình đạo giòng vào bậc trung lưu.

Cha là công chức tại Nhà Banque de l'Indochine Hà Nội.

Năm lên 7 tuổi, cha tạm dời về làm tại Kho bạc Bắc Ninh, theo học lớp Năm trường St Joseph cho đến lớp Nhất.

Năm 1946-1950 hồi cư về Hà Nội với tư cách lưu trú học sinh trong 4 năm liền.

Học từ Đệ Thất cho tới hết năm Đệ Lữ năm 1950-1951, sau khi thi rớt Brevet lên soạn thi Trung học Đệ nhất cấp Việt Nam và đậu kỳ đầu.

Năm 1951-1952 học Đệ Tam Sinh Ngữ tại trường Nữ Trung Học Trưng Vương; đi thi nhày Tú Tài I, hồng.

Cuối năm 1952 lập gia đình với Luật sư NGUYỄN HỮU THỐNG, người ngoại đạo, con trai thứ tư trong một gia đình Nho giáo. Lúc đó Luật sư THỐNG mới tốt nghiệp năm thứ Nhất Cử Nhân Luật Khoa.

Đầu năm 1953 theo Luật sư THỐNG vào Nam và hạ sanh được con trai đầu lòng tên là NGUYỄN HỮU ĐỨC, hiện theo lớp Đệ Tứ trường Bác Ái Cholon và năm 1956 sanh hạ thêm được con gái thứ hai tên là NGUYỄN THỊ VÂN HUONG, hiện đang theo học tại trường Đức Mẹ Lâm Viên (Couvent des Oiseaux) Dalat với tư cách học sinh lưu trú Lớp Nhất.

Từ thời gian 1953 đến 1958, người bạn đời của Luật sư THỐNG lúc dạy tư khi đi làm công sở Bộ Kế hoạch và Kiến thiết với chức vụ thư ký kế toán, bí thư của các ông Đồng lý văn phòng Bộ Kế Hoạch, lúc thì đi làm ở tư sở USOM với chức vụ Trợ tá Kinh tế (Economic Assistant).

Cho đến khi Luật sư THỐNG tốt nghiệp Luật sư thiết thọ

(năm 1957) mới nghỉ đi làm ở nhà săn sóc gia đình và đồng thời đi học lại từ Tú Tài I.

1958-1959 đậu Tú Tài I Ban Văn Chương; 1959-1960 đậu Tú Tài Toàn Phần ban Triết; 1960-1961 đậu Cử Nhân năm thứ I; 1961-1962 đậu Cử Nhân năm thứ II; 1962-1963 đậu Cử Nhân Luật năm thứ III; 1963-1966 tập sự Luật sư trong 3 năm; 1966-1967 tốt nghiệp Luật sư thiết thọ.

VỀ TÌNH CẢM GIỮA VỢ CHỒNG LUẬT SƯ THỐNG.

Hai vợ chồng đã ăn ở với nhau tất cả là 15 năm, nhưng trong gia đình lúc nào cũng hòa thuận êm vui.

Mặc dù vợ Công giáo, chồng Nho giáo, nhưng không bao giờ luật sư THỐNG ngăn cản sự tin ngưỡng của vợ và vui lòng để cho vợ giữ Đạo.

Lúc chồng chưa thành danh thì vợ góp sức để giúp chồng học hành thành đạt, khi chồng đã công thành danh toại thì lại nâng đỡ khuyến khích vợ tiếp

tục lại sự học bỏ dở để trở nên người hữu ích cho gia đình xã hội sau này.

Ngày nay ngoài việc nội trợ gia đình, người bạn đời của luật sư THỐNG đã giúp chồng trong nom quản trị văn phòng riêng của Luật sư THỐNG về Luật sư THỐNG về Luật sư THỐNG có phần rảnh rang, ngoài việc hành nghề Luật sư còn có thể tham gia vào các việc công ích xã hội.

Sở dĩ cả hai người cùng chung một ý nguyện chọn nghề Luật sư vì là một nghề tự do không phải phụ thuộc vào ai và dễ tạo ra một cơ sở căn bản hầu bảo vệ vô tư và nhất là phẩm cách của mình.

NHỜ BÀN CỦA NỮ CẦU

Sự bỏ kỹ nhà anh nào đã «chế» ra trò chơi thối tha này nhá! A, định hát vợ luật sư Thống hay hại luật sư Thống đây? Hay anh đánh hơi thấy luật sư Thống chặc chặc đặc đặc, anh đã trở mọt... điển đóm, nịnh «bà» Thống trước đề sau này để kể công?

Mà sao anh xiết đúng thế. Chỉ thiếu đoạn bà Thống đi

học đờn «Hai viên» ở trường đờn «Hai viên» của giáo sư ba tân Henri William Chấn thốt. Anh viết đúng quá, nghệ thuật siêu đẳng quá, khiến những người ngu dốt có thể tưởng là luật sư Thống soạn thảo. Nhưng may quá, người ngu dốt dọ này phân thì chết, phân thì đi ứng cử cả rồi. Nên không còn ai ngu đâu, đừng đổ trò ném đá đầu tay, cái quân khố nạn a!

Kính thưa luật sư Thống, «Anh» cho phép «em» chửi bớ đũa nào viết và in tiểu sử của «chị» rồi viết ở trước cửa nhà «cha» Hào, ở xứ Châu Nam quận Hóc Môn anh nhé.

NÁ CẦU

NHẮN TIN

Tuần báo CON ONG cần dùng một số mồm hót như khướu để đi cổ động giùm CON ONG. Muốn được mướn, ứng viên phải là nghị hực cả hai quần thượng lẫn hạ. Hối ma ri sến nhà ông chủ nhiệm mỗi buổi chiều.

KIỂM TỤC

NHỮNG đứa bạn không thiếu gì trên cõi đời này. Để rồi sẽ chụp chúng dần dần và phóng đại chúng trên màn ảnh ĐỐI THOẠI VỚI ĐỨA BẦN. Bây giờ là cuối mùa bầu cử Hạ nghị viện. Cũng nên nói thêm vài tháng bầu đang nhưng những đôi chằm dứt chiến tranh, đôi chủ quyền quốc gia và đôi dân chủ, tự do cho những người đêch cần chủ quyền quốc gia, đêch cần tự do, dân chủ, mà chỉ cần có miếng cơm nẫu bằng gạo trồng ở đồng bằng Cửu Long và mảnh áo vải dệt tại công ty sợi Giao Chỉ. Têch têch, cò cò đây Tàu Chà và, Mèo hừn cò phần cũng được. Trước hết là thằng Đền Sáng. Đền Sáng, tên cũng cơm của nó đấy, tên bố nó đặt cho nó và nhờ hai người làm chứng, khai ở xứ Bùi Chu lặn. Diên nho bồi thì Đền là Đàng, Sáng là Minh. Đền Sáng là tip bất tài vô tướng. Nhờ nó lay các cụ cố đạo giỏi nó hôn tay các cụ cố đạo cứ khỏi trong khi nó cong lưng quý bay bướm thiết tha nên nó được các cụ cố đạo thích đi «tàu bay giấy» khoái tử. Và đề nó bíp, nó nhẹ nhàng đi vào quốc hội lập hiến, đại diện cho vô khối người ở Long Khánh.

Nó dốt lắm cơ. Mỗi điều nó phát ngôn hay mỗi giòng chữ nó «sao lự» đều có người «dạy bảo» nó. Thậm chí, hỏi chủ báo Đại Ngu mời nó đóp, yêu cầu nó đọc diễn từ, cũng phải có thầy viết sẵn cho nó một bài. Nó học thuộc lòng trước khi biểu diễn nghề... nghị ngong. Mẹ ơi, nó đòi soạn thảo dự luật báo chí và vì báo chí như hoa cứt lợn nở trong chậu cảnh. Ra cái điều «chơi» khê nhà nước, bợ... báo chí. Có người vì nó như một thứ nghị sĩ nổi. Còn người gả nó là nghị sĩ chìm. Ai là nghị sĩ chìm của nghị sĩ nổi Đền Sáng? Hãy hỏi ông Sứ Mấy của «Sài Gòn Báo», may ra ông Sứ Mấy biết.

Ấy vậy mà Đền Sáng đã có công trong việc soạn thảo Hiến Pháp pháp pháp và xứng đáng lãnh thưởng nặng cái củ thừa nhận bầu cử 3-9. Vì Đền Sáng, cuộc bầu cử 3-9 kém phần hào hứng. Ai cần thắng bầu «đồng ý». Thằng bạn chỉ làm bạn công việc sạch sẽ, lương thiện chứ hay ho gì!

Nay, các cụ ạ, Đền Sáng lại ra ứng cử đơn vị Long Khánh, nơi nó đã hứa rất nhiều mà làm chẳng bao nhiêu, để khom lưng, hôn tay các cụ cố đạo đê tinh. Rồi nó lại phom phom vào hạ viện cho mà xem. Bởi dân mình còn ngu lắm, cha và thầy bảo tin ai là rầm rập tin người đó. Một mặt nó «trò» nó là người của... các tướng; một mặt nó «cúm» nó là người của các cha. Ai qua mặt được nó?

Tôi dám cam đoan với các cụ rằng, nghe nó nói, các cụ không tìm nước rửa tai tai bị mắc bệnh thối tai liền.

(Xem tiếp trang 6)

TRƯỜNG đua Phú thọ vốn là chỗ du hí rất vĩ đại, một chốn cờ bịch rất hợp pháp. Dân tai to mặt lớn tụ họp ở đây đều đều. Phú de Giao Chỉ có tăng cường đám bảy chục xe vẫn hết không hết. Nhiều anh nghị sĩ nói thương dân nghèo thì hung lắm, có thể khóc sưng mắt, vì thương dân nhưng đến chủ nhật các anh vẫn đẹp cha nó dân qua một bên, ứng cả ngựa vài quần đã. Gặp anh chàng Phạm Tích, ứng cử viên đòi tuyên chiến với trường đua, lấy đất xây nhà cho dân nghèo, tôi tùm áo dọa:

— Gân nhủ! Dám đòi dẹp trường đua. Dân cờ bịch tuyệt phịch đang dọa sẽ đập vỡ cái kính cận của bạn đấy. Nghe nói, bạn sắp tuyên bố, nếu đắc cử, sẽ dùng lương nghị sĩ để cấp học bổng cho học sinh nghèo, đúng không?

Phạm Tích cười:

— Nhà cháu tài hèn sức mỏng, chỉ dám thực hiện những việc cỡ đó thôi, đâu dám hứa cuội là sẽ đem Huế Bình cho dân tộc. Chuyện Huế Bình đã có Đức Giáo Hoàng, cụ Johnson lo... mà coi bộ còn vất vả lắm. Nghe các bạn đồng nghiệp ứng cử hứa ghê quá, nhà cháu cũng dám ngưng.

GẶP Đoàn thanh Liêm, ứng cử viên được cảm tình của dân Cái Bang vùng quận 6, tôi cần nhân:

— Anh rách như cái mền. Ứng cử làm gì cho khổ. Làm sao anh chống lại được các địch thủ mập địa. Trong khi họ lo kiếm tiền thì anh đi vét kinh đào mương, xây cầu. Thôi cứ chịu khó lo đắp đường cho bà con đi. Hình như Lê Tấn Điều, trong một truyện dài, sẽ tả một buổi vét kinh vất vả của các anh. Đi vào văn chương không khoái hơn vào chính trường sao?

SANG Gia Định, vợ ngay anh chàng râu quai nón Đình Sĩ Năng. Anh chàng Năng, kỳ này, chề đơn vị I Gia Định, «đổi đôn» qua đơn vị II Gia Định. Thương Sinh, Mồ Báo đã bốc thơm râu quai nón khá nhiều trên Sông và Xây dựng, tưởng chỉ nên hỏi hân một câu:

— Nếu đắc cử anh sẽ làm gì?

— Tôi sẽ không giống những người khác, những người cho dân ăn bánh vẽ suốt đời. Tôi cho dân ăn cơm và cơm không phải là bánh.

CUỒI cùng đi tìm Nguyễn trong Nho, Đặng Văn Nhâm (đơn vị I Sài Gòn), Phan Hữu Giáo (Biên Hòa), Đinh Hồng Phong (Long Khánh) để đối thoại. Mà không gặp. Thôi, gọi lời xin phiếu cử tri cho quý «đảng» ở đây là đủ.

BẢNG PHI

KHI CHÍNH KHỦA TRỐN THUẾ CHỬI NHAU VỚI CHÍNH KHỦA CÓ THUẾ HAY LÀ CUỘC TRANH TOA GIỮA SỨC VẬT VÀ CHÍNH KHÁCH.

Nỗi buồn của Khô Ngu là nỗi buồn của cha già dân tộc đã làm dân tộc cù lặt rất nhiều, muốn giăng giới một phát trước khi gặm sơ mi Tô Bia nhưng chẳng được giăng giới. Bền tỏ sự thêm giăng giới bằng cách liên kết với Giao Du, Răng Vàng, Khanh Tường mở những quán họp báo via hè. Than ôi, lão tướng khó địch song tướng. Hóa cho nên tất cả mọi phần đối sống, mọi tuyên bố... via hè, đều bị các nhà phú lít, nhân danh luật pháp Giao Chỉ tung dùi cui, duỗi đi hết.

Nhân dịp nhà sư phi thường Thích Trí Quang «sáng tạo» được kiểu tranh đấu mới tức là «nằm ngồi dưới bóng mát của dù» trước dinh Độc Lập thay thế cho «bàn thờ phật xuống đường» năn nỉ nhà nước xét lại hiến chương mới. Khô Ngu muốn lái cuộc tranh đấu thuần túy của Ấn Quang phái sang cuộc tranh đấu hủy bỏ cuộc bầu cử 3-9, ông già cù lặt mới chịu khó đến vườn cây sao, chích «xanh cộc tin» cho nhà sư Trí Quang. Rốt cuộc, không ăn cái giải gì, còn bị mang tiếng là người cay bọ xít.

Thái độ của Khô Ngu thua xa thái độ của Ông Già Gân. Như Tý con, nhà triết lý tình ái đã từng dùng trang 8 của nhật báo Sống, phê diển triết thuyết «định mệnh đã an bài» để nhân nhủ đáng tối cao vợ, Ông Già Gân coi sự đi ô tô bưng của mình giống hệt câu sấm Tý con: «định mệnh đã an bài.» Con ốc già yên phận rút lui khỏi chính trường. Không còn hình ảnh nào thể lương và đẹp nào nùng hơn.

Trước Ông Già Gân đã có Trần Trọng Kim. Sứ gia họ Trần, khi nhận lập nội các, đã bay ra Huế với vài chiếc va ly mây quần áo, sách vở. Rồi khi hát «quy khứ lai hề», sứ gia họ Trần lại khệ nệ vác vài chiếc va ly mây quần áo bần (bần về chính trị), sách vở, trở về. Lịch sử đã không một lời cù ly, khốn nạn, nhục mạ Trần Trọng Kim. Những kẻ chuyên nghiệp vấy dơ lên người khác cũng không dám vấy dơ tấm lòng trong sạch của Trần Trọng Kim. Ông Già gân tuy không thể so sánh cùng Trần Trọng Kim, nhưng ai đã dám mở miệng bảo ông là người dơ bẩn, dơ bẩn chính trị?

Người ta, có thể cho rằng Ông Già Gân, không phải là một chính trị gia. Càng không phải là chính trị gia trong thời chiến, cái thời mà Cộng sản tua tua thủ đoạn thần sầu, bắt chấp Không Tử. Cộng sản, theo văn hào Lý Cẩm Dương trong tác phẩm bất hủ «Chú Mạ Què», nó dăm tây nảo Không Tử, dăm biển văn miếu của cụ thành «Nhà Sam» để phổ biến quan niệm ái tình «tách nước» thì một người thủ tín như Ông Già Gân chơi sao lại Cộng Sản.

Nói chi Cộng sản, với người Mỹ. Ông Già Gân đã tho rồi. Người Mỹ tuyên bố ủng hộ nhiệt liệt một nhân vật nào tức là nhân vật đó sắp biến thành quân bà chui, quân «xít» dưới đáy văn bài mặt Tây, Đầm Bôi, Sập. Người Mỹ, dư đó la biến hóa Xi thành Xít. Điều đó, cả thế giới đã biết. Ông Già Gân tin người Mỹ, đến khi vỡ mộng, ông mới chống đối. Còn gì nữa?

Chính trị là miệng khen bụng chửi bớ nhau. Ông Già Gân không biết hành động thế. Ông khăng khăng làm theo lời Không Mạnh, nên ông dăm ra gàn. Và chất gàn của ông đã hại ông, đã xâm phạm vào sự «tiết trinh» của ông. Trước ngày

XIN QUÝ THƯỢNG SĨ CHO DÂN XOI HỨA HẸN ĐI

chương nhớ chó và chính khứa

QUÝ thượng sĩ (Bi giờ người ta đòi ăn không muốn nói dài sự tốn cơm cơm cháo vô ích nên hay nói tắt. Bởi vậy, nghị sĩ thượng nghị viện, gọi ngắn là... thượng sĩ) trong các liên danh đặc cử vào thượng viện, dường như, đã hứa hơi nhiều. (Chú ý: Nếu quên, nên xuống phố coi lại những biêch chương và tuyên ngôn) Trong cái sự hứa vĩ đại, có một sự hứa ngon miệng. Đó là cương quyết đánh chủ quyền quốc gia.

Chủ quyền quốc gia, thưa quý vị, nó to tát, rộng rãi ghê lắm cơ. Nhà cháu không dám đá động tới bề rộng, chiều sâu của nó. Chỉ xin quý vị thủ tủy quyền quốc gia bằng cách bắt lính Mỹ, dân Mỹ, Đại Hàn, Phi Luật Tân, khi tới xóm nào, phố nào ở, phải khai báo mí lý liên gia trưởng Giao chỉ. Nhờ mũi lõ là thực dân Tây «đơ bô» phá hoại và mũi tẹt là Bắc Hàn Cộng sản mí lý Trung cộng thì nhà cháu tinh sao đây?

Sau nữa, nhà cháu xin quý vị đem Hiến Pháp và Thượng viện của ta ra đây giùm những cái máy điện chính inh dây đường thủ đồ mà đêch có giá phép của cụ Đồ Cửa xem quý vị đây nổi không. Nếu không thực hiện nổi một xin giành chủ quyền quốc gia, cái sự hứa của quý vị chỉ là sự nói phét. Và dăng xúc vào phú de Giao Chỉ.

TRÌNH TƯỚNG KỶ 100 CÁI PEUGEOT 404

Nhiều người Giao Chỉ đi hành hương xa tit tấp

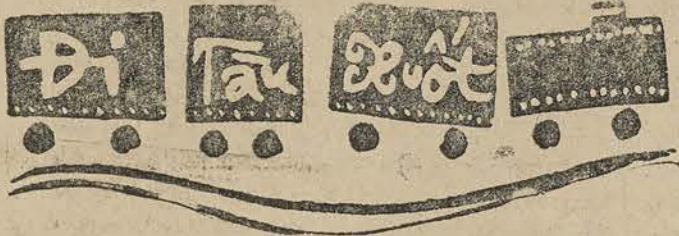
ông ra tranh cử tổng thống, Ma Cao, nhà báo dân lên, đã viết một loạt bài khuyên ông nên nằm yên ở Vũng Tàu nghe «sóng vỗ phò phốp vào kè đá» và tìm cảm hứng «ngồi buồn gãi đá, đá lăn tăn» nhưng ông không nghe Ông bị điếc, càng thêm đáng trí bởi «vòng đai» của ông Ông để nhỏ con Thủy Triều

khác hẳn nhà chính khứa Khê Nguru. Cha già dân tộc... huyệt không chịu lên Tàu Suốt. Người còn nhưng nhặng khiếp lắm Mặc dầu vậy, Ma Cao vẫn đẩy người lên tàu suốt như đã đẩy một lò chính khứa lên chuyến tàu hỷ hữu của nó. Thợ cái Giao Du nhất định

tiếng chó của Mỹ với chó Mỹ. Phòng Tích sửa tiếng Mỹ trở Giao Du: — «Hoen ai toác tu Mít to Bun ke, ai xi pích In gờ lít Bót, hoen ai toác tu Mít to Bun ke xi doác (Mr Bunker's dog), ai xi pích đờ loen ghê óp O me ri cần doác». Nhà Tổng lựt Giao Du vội vàng khen:

ân tổng thống đã thương sót cho gặp vợ con hồi năm «áp» Chí Hòa. Đòi gặp đứa con cuối cùng vì «hồi tôi ra đảo, cháu mới sanh, bố con chưa gặp mặt nhau lần nào.» Cuộc hành quân 1-11-63 — theo nhà tướng đẹp trai Trần Văn Đôn và nhà tướng đẹp mã Tôn Thất Đính, cách mạng 1-11 chỉ là một cuộc hành quân — đã phớt ghế tổng thống của cụ Diệm, vào phủ de Giao Chỉ. Phan Đóm được giải phóng và trở về trong nỗi hân hoan vội vàng, háp tấp, hồ đồ, bông bột của đém quần chúng đang bị đốt dít.

của Phan Đóm. Và nữa, ông ta lùn quá, không đứng cao được. Đành phải đẩy ông về chợ Bà Chiểu với căn gác dầy tiếng con nít khóc và hàng đi mùi nước đá. Mặc sự mi may ở nhà may Đức Bảo, Phan Đóm không chịu Ông đã phớt «pác tờ ne» Khê Nguru giữa via hè cuộc đời, tuyên bố mãn nguyện về cuộc bầu cử trong sạch hoàn toàn, không có tí tí dơ dáy nào sót cả. Nhà làm chính trị Khê Nguru ứ học máu mồm. Cụ già lột cái mũ phờ, vò nát nhàu: — Thằng Đóm nó phản phé. Nó bợ đờ dặng tham chánh đó mà.

THƯƠNG SINH

Trường Kỳ. Trưng Chánh «thầy thầy con con» lung lạc ông. Khiến đốc tờ Trần Kim Tuyền và bày tờ cũ, trong đó có nhà chủ nhiệm Phương Linh báo Dân Việt đã suýt thôi chỉ một sự điều đóm Ông Già Gân. Và nhà đốc tờ Lý Trung Dung thì bỏ cuộc từ đầu.

đòi lên toa thượng hạng. Ông ta gân cổ, cãi nhau tay đôi với «công tờ rôn lơ» Phòng Tích: — Tôi xứng đáng được nằm ở toa thượng hạng. Tại sao ông nhét tôi xuống toa súc vật?

Phòng Tích được bốc thom, bèn nhún vai: — Đồng ý. Nói sao? Giao Du khúm núm: — Tôi xứng đáng lên toa thượng hạng vì đã có lần tôi tới chùa Ấn Quang dùng cơm chay với các thầy và trong cuộc họp báo ở chùa Ấn Quang, tôi đã «nam mô a di đà phật» to lắm cơ

Đám quần chúng bị đốt dít đã quàng hoa tươi hạt sen cho những đại cách mạng gia Phan Quang Đán, Phan Bá Cầm, Trần văn Ân... Hoa hồi ấy rờ rờ Nền những Phan quang Đán, Phan Bá Cầm, Trần văn Ân vẫn «vân và vân vân» không có giá. Kề lằng xằng tham chính, bắt vài chuyến xuất ngoại, mua cái xế về vùng vít mà khỏi bị thuế nhập cảng 750 phần trăm. Kề đối lập con nai con cạp Kề ứng cử ứng kiếc Rồi cũng giống Phan Đóm, Cầm Nua, Ân Huệ, các nhà đại cách mạng từ đảo về chả làm nổi cái chó gì bay bướm xứng đáng với những vòng hoa rờ tiền ngày đêm quần chúng bị đốt dít quàng lên cổ các ngài.

theo Khô Nguru — xếp Ma Cao đã lừa Phan Đóm lên toa chở súc vật của chuyến tàu chính trị Đi Tàu Suốt. Đấy, vài nét đan thanh về Phan Đóm, người vừa «ây quên» vật được nhân cách hóa chữ Giao Du. Nhà thợ cái Giao Du quay lại: — Bỏ mày, Phan Đóm a! Phan Đóm phản ứng: — Tờ cha mày, Giao Du!

Ông thành thật đến cái độ khờ khạo. Đáng lẽ, người làm chính trị không nên thành thật tuyên bố «Tôi cũng chả biết căn nhà tôi đang ở đâu là nhà của ai Anh em đưa tôi về thì tôi về. Rồi sau ngày 3-9, nếu thất cử tôi chưa hiểu sẽ ở đâu». Câu tuyên bố thật tâm sự, thiết tha Nó chứng tỏ sự bần hèn của một nguyên đồ trưởng, nguyên thủ tướng liêm khiết. Nhưng đ i thủ của ông sẽ «vi de» câu đó mĩa mai ông. Rằng thuật làm chính trị phải nằm trong công thức «tề gia trị quốc, bình thiên hạ», ông «tề gia» chẳng nổi, «trị quốc» thế quái nào được.

Phòng Tích, nhà báo phục vụ tờ «Dương Thai» của chủ nhiệm Chân Kinh hiện nay được «xếp tờ ranh» Ma Cao với lên làm «công tờ rôn lơ» cho chuyến tàu chính trị ĐI TÀU SUỐT, lặc đầu: — Anh nhận anh là «khuyên mã», bôn phận của tôi là lừa chó ngựa xuống toa súc vật. Muốn tranh luận, anh tranh luận với ché ngựa.

Phòng Tích đá Giao Du, một phát: — Mẹo sà lù, bú dù, cô sông i đi ô. mày lên toa thượng hạng để làm bần các thầy lẫn nữa à? Sự có mặt của mày ở nhà Ấn Quang, trong những ngày mày «bốc xê la bút» chữ loạn cào cào đã là một vết ô nhục cho phe Ấn Quang, giờ mày còn đòi lên-Đá vậy, ông nhốt chung mày với... heo.

Phan Đóm, từ cái ghế nghị viên hàng tỉnh, leo lên cái ghế dân biểu lem nhem. Toàn phóng lên cái ghế phó tổng nhưng dân tộc Giao Chỉ chế cái răng vàng của Phan Đóm. Đồng ý, khi bị Tây nhà đèn khốn nạn, bị òi, ba que, xô lá cúp điện khiến dân tộc sống trong cảnh tối tăm hãi hùng, tuồng báo CON ONG lem nhem, xấu xí, ông Phan Đóm đã hứa, ông nhẹ rặng thay điện nhà đèn, và dân tộc sẽ sáng sủa ngay. Chỉ tiếc hàm răng của ông có mỗi một chiếc răng vàng, còn bao nhiêu toàn là răng... xương đầy bựa. Dân tộc Giao Chỉ lo sợ có mù i thói trong ánh sáng răng vàng

Chính khách Già Đồ người Bắc Kỳ tôi (Thương Sinh), không hiểu chó ngáp phải ruồi tài tình thế nào mà con ông cụ được sự tín nhiệm của dân Gia Định. phom phòm ngồi ở hội đồng tỉnh này một cách hết sức a... đúng và bất khuất. Rồi Già Đồ có tên trong liên danh ứng cử thượng Con Gà Quay cách mạng của đại cách mạng gia Cầm Nua. Tại sao tên ông ta lại là Già Đồ. Thừa: ông ấy chuyên giả dò lừa, chà quế. Nghĩa rằng, ông ấy xử dụng hai cái chày mí lý cái cối có... lập trường vững chãi.

Dù sao «định mệnh đã an bài». Ông hà hệ số phiếu thương yêu của ông ở Saigon và bằng lòng bày tỏ sự chân thành sau khi diễn võ. Thua là kém, kém lý do nào vẫn là kém, dù kém vì bị ăn gian. Ông có tinh thần mã thượng của một võ sĩ,

Tổng thống huyệt Giao Du năn nỉ: — Nhờ ông nói giùm với xếp Ma Cao đi! Phòng Tích quát: — Xếp tôi không có ngôn ngữ của chó ngựa. Giao Du xô ngọt: — Ông thì có. Phòng Tích cười khẩy: — Một nhà báo chân chính và nổi tiếng kiến nghệ soát vé như tôi đây, cần phải đủ ngôn ngữ súc vật và loài người. Tôi có thể thảo luận với người Mỹ, đồng thời có thể đối lập bằng

Phòng Tích đóng sập cửa toa. Giao Du gờ thình thịch. Vô ích. Phòng Tích đã rời lên toa thượng nhì. Lúc ấy, Phan Đóm đang thiu thiu ngủ, tức lảm Ông tá chữi Giao Du: — Đập con «kẹo» gì hung hăng vậy? Có ai chưa biết Phan Đóm? Còn ai chưa biết Phan Đóm? Nhân vật này từng chống đối Ngô Đình Diệm ra rít Vào tù Ra tòa. Khóc như con nít bị đá vào háng. Đi đảo. Viết thơ về Phủ tổng thống «kính lạy» ông Diệm tung bưng và tỏ lòng tri

biết — quá — nhiều đứa chơi bần cùng những «giơ» của chúng. ĐỐC TỜ VŨ QUỐC ĐANG HÂN HOAN Nhà cháu vừa gặp đốc tờ Vũ Quốc Đàng ở ngã tư Phú Nhuận Gia Định. Thấy đốc tờ Vũ quốc Đàng say mê ngó dấu hiệu cái cân công lý và cái bút của ứng cử viên nhà thầy cái Nguyễn Hữu Thống. Bèn hỏi: — Thừa đốc tờ, nghe nói đốc tờ vất vả lắm mới sang được cái nhà ở Phú Nhuận? — Đúng. — Khô thế? — Vì tôi ngưỡng mộ thầy cái Nguyễn Hữu Thống. Tôi muốn bày tỏ sự hân hoan của tôi khi chính tay tôi bỏ phiếu cho thầy cái cao cả của tôi nên, bằng bất cứ giá nào, tôi cũng phải dọn nhà về Phú Nhuận.

Đến lượt chó NHÀ GIÁO SƯ BÔNG CHẠY RÔNG Mấy hôm nay, ngôi sao thủ tướng lại chiếu xuống đầu nhà giáo sư Nguyễn Văn Bông. Nền cửa hậu nhà ông Bông lấp nập như cửa tiệm phở Tàu Bay và cửa hậu nhà ông thầy cái Lộc vắng như chùa bà Đanh. Các Phi lip nhỏ, Ma ri sen nhà ông Bông mở cửa hậu xanh xoạch chia tay hốt bạc của chính khứa Giao (Xem tiếp trang 6)

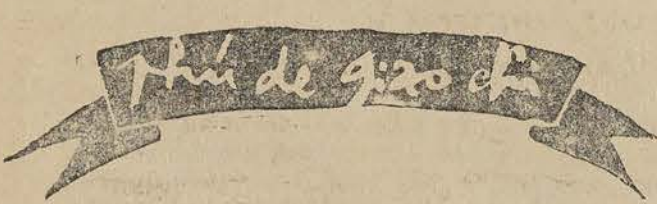
Đi Tàu Suốt

Đi Tàu Suốt

Đi Tàu Suốt

Đi Tàu Suốt

Đi Tàu Suốt

bằng tàu thủy. Khi về, chừng 100 vi đã đem về 100 xế Peugeot 404. 100 cái xế này. Nhà Thương Cảng không cho lên bờ. Vì rằng quý vị hành hương chỉ được phép đi tiên đi vùng vít xứ người «đủ an đủ tiêu cơm» thôi. Tiền dầu bắt xế về? Dạ, dầu vào những hang bí mật. Vậy là chuyên ngân lậu, phá hoại kinh tế quốc gia, Nhà Thương Cảng «ngâm» hết lại, yêu cầu chủ 100 xế này phải chứng minh tiền dầu bắt xế từ Tây về. Để dằng quá, còn chứng minh khi khô gì! Nhà chán e rằng, có ngàn cách chứng minh, cách chứng minh hữu lý hữu hiệu nhất: chi pôn! Nhà cháu vội vàng, «điêm chỉ» cho trưởng Sáu Léo, trưởng Kỳ biết ngay. Kéo 100 cái xế thom phức nó sẽ lên bờ anh đừng như Mỹ đồ bộ lên Đà Nẵng, Và, nếu xế bị tịch thu, quý vị nên đem bán đấu giá, lấy tiền giúp dân nghèo, đừng cho đeo số VN, VA để những anh bự sài nhưng những thì chán mớ đời. Đồng thời, quý vị nên nhốt bọn đứ đờn hành hương, tôn ngoại tệ vô tích sự trong khi đồng bào nông thôn đang neo nhọc vì chiến tranh cái tội đem ngoại tệ... lậu làm giàu cho Tây.

Chơi Bắn Ở đơn vị 1 Gia Định có một anh ứng cử viên hạ nghị sĩ chơi bắn. Theo tinh thần của tờ thông cáo của me xừ Sê ríp Hốc Môn thì anh ứng cử viên chơi bắn này đã lợi dụng sự quen biết Sê ríp, lừa những dịp Sê ríp, vắng nhà bắt xế của Sê ríp chạy phom phom trong quận và phát truyền đơn và dờ chôi chà dọa ám dân quận «Tôi là người của ông quận». Cảnh chương tai gai mắt này đã được thiếu tá tâm tình Bùi Thế Cầu chiếu cố. Và nhà Sê ríp Hốc Môn bèn ra... thông cáo. Tuyệt diệu chưa? Đàng xức hết vào phủ de Giao Chỉ chưa? Ai là đứa chơi bắn hay được Sê ríp cho chơi bắn, nhà cháu phải hỏi ứng cử viên Hoàng đình Từ xem sao. Bởi vì, ông Từ là người—

Đi Tàu Suốt

Đi Tàu Suốt

Đi Tàu Suốt

Qui vị không nhốt chúng nó nhà cháu cũng buộc lòng đem trông và xe hốt chõ, xúc chúng vào phủ de Giao Chỉ.

dê
húc
cần

Chuyện làm nhảm văn nghệ

Cả kê dê ngông

CHƯA tới mười giờ, đã thấy Gã Thâm đến đàm trường. Thiên hạ đang bận đi « đối thoại », nên không có thằng nào ngồi chơi với gã. Loan mất nhung đứng trên lầu tòa báo, thấy bóng gã Thâm ngồi bên kia đường, chạy vội ra ban công, đứng thập thò nhìn Gã Thâm một phút rồi lại chạy trở vào. Gã Thâm dơ tay vẫy vẫy, chỉ ngón tay vào chiếc ghế bên cạnh. Loan mất nhung dơ bà nạy ra trước mặt xua xua, ừ oài. Ra cái điều bận rộn...

Nhưng thật ra thì Loan mất nhung cóc có bận gì cả. Hồi này, « người khôn kê khó », đi đâu cũng phải ghi lý do vào sổ. Loan mất nhung nghĩ mãi không ra một cái lý do gì để ghi vào sổ cho sạch sẽ, nên thỉnh thoảng lại cứ phải chạy ra, nhìn Gã Thâm một phút cho đỡ nhớ rồi lại chạy thụt trở vào.

Gã Thâm ngồi một mình nên gã buồn. Gã ngâm thơ mới bỏ mẹ thiên hạ chứ. Người ta chỉ biết Gã Thâm có tài phóng tác chuyện James Bond, nhưng ít ai biết là Gã Thâm còn có tài phóng tác thơ. Gã ngâm thơ phóng tác, chân đạp vào cái ống cống, làm cái ống cống bật cái chỗ nối ra, nước chảy tồ tồ. Em gái bán la de vội chạy ra rờ mấy thứ đang mọc trên ống cống. Gã Thâm lại phóng tác thơ, rồi ngâm : « *Si líp... u u... thôi cái trên ống cống...* » Giọng ngâm của Gã Thâm hay lắm, hay hơn ông dạy thời áo và ngâm thơ trong một tuần. Giọng ngâm của gã đã chinh phục được rất nhiều con nhà lành và con nhà rách, nhưng lại có một điều đáng phân nân là riêng vợ gã lại cóc chinh phục được « Định mệnh đã an bài ». Nhân vật Tý Con đã bảo như thế là trúng phong phúc như thế, không còn cãi vào đâu được.

Chờ mãi không thấy thằng nào, gã buồn lắm, nên mượn cuốn sổ nợ của em bé bán la de ra coi. Dở tới trang nhất thấy ghi : Ông Còi chết, đem hai trăm đồng tháng trước qua tháng này. Thêm một miếng pho ma, một trái chuối. Gã Thâm lầm bầm :

— Cái lão Ang Hạp này suốt đời chỉ thích cầm cái thứ tròn tròn như trái chuối.

Vì còn là đầu tháng nên sổ ghi chưa rậm rạp, xum xuê. Gã Thâm dở sang một trang khác thấy một cái tên khó hiểu : cậu Rá. Bèn hỏi :

— Thằng nào đây, em bé ! ...

Em bé bán la de nũng nịu :

— Cháu không có gì. Đây là tự tay cậu ấy ghi. Cái cậu mà vẫn làm thơ và giữ cái mực «tắm sạch trước khi ngủ» ấy mà.

Gã Thâm reo lên. A, nhà thơ Tô Tịnh. Gã Thâm gắp cuốn sổ lại vì gã nhìn thấy Đờ Gàn Ti Vi vừa lộ đồ tòi. Thấy Đờ Gàn Ti Vi, Gã Thâm biểu diễn một bộ mặt nỗi giận giả tạo :

— Tại sao mày lại đặt tên ông là Lệnh Hồ Xung ?

Đờ Gàn Ti Vi cười :

— Vì mày với ni cô Lam Hương, chớ nhau trên cái Vespa của mày, đi ăn, đi nhậu...

Gã Thâm hậm hực :

— Ấy cũng chỉ vì cho ni cô ngồi trên xe mà tự nhiên cái xe của tao hư, hôm nay phải đi bộ. Tao hận ni cô lắm, tao hận ni cô lắm !...

Rồi Gã Thâm thở dài một tiếng, tiếng thở dài là thế như xe lộ Saigon — Biên Hòa. Trời hôm nay đẹp, không nắng mà cũng không mưa, chỉ có cái ống cống từ trên gác em «da bò quân» là vẫn cứ rỉ rả chảy tồ tồ. Đờ Gàn lại dở cái gàn cổ hữu, dẫu cổ văn :

— Mẹ nó, nó d ch hay quá !...

— Thằng nào ?... Kiểm một thằng sáng tác ở cái xứ này thì mới khó, chứ kiểm một thằng dịch ở cái xứ này thì nhiều như sâu bọ. Chỉ cần một cuốn tự điển... Như lão Trần Phong kia...

Đờ Gàn Ti Vi cất ngang :

— Không, tao nói cò thi kia. Hai câu « **Bán sinh phong cốt lẳng tăng thặng, Nhất phiến nhu hoài chỉ vị khanh** », không biết cái thằng nào dịch sang hai câu thơ hay quá.

— Nó dịch như thế nào ?...

Đờ gà ẽ a :

« *Nửa đời sương gió ngang tàng,*

« *Mảnh tim mềm chỉ vì nàng ấy thời* »!

Gã Thâm chửi thề :

— Đóng cái hũ gàn của mày lại !

Đờ Gàn không thèm để ý vẫn ngồi rung đùi lia lia. Thi ra Đờ Gàn vừa cưới vợ, cưới Bà Điền Ti vi nên có một tên kép dài dằng dặc là Đờ Gàn Ti vi. Thằng Ân Quân kể chuyện sáng Đờ Gàn yêu bà Điền Ti vi lắm. Đờ Gàn Ti vi ở chung với ông bố vợ nên la de đề trong tủ lạnh phải ghi rõ là chai nào của ai. Vợ nó ghi như thế này : chai này của bố, chai này của anh... không có uống lẫn của nhau. Thằng Ân Quân vừa kể vừa làm điệu bộ nên nói chuyện xong thì hai tay bại xuội, không cử động được nữa.

Đờ Gàn Ti vi đang say sưa với cổ văn. Gió hơi thổi mạnh làm lá cây rụng, tà áo các cô tung bay, cô nào mặc mĩ ni duýp thì giàu tương tượng một chút, có thể nhìn thấy các cô đang nhai trầu bôm bôm. Có ba cô vào loại nhìn không bị lậu mắt, đi ngang qua, Đờ Gàn Ti vi ứng khẩu đọc một vế đối :

— « *Tam nữ đồng hành, tung hoành lục khâu* ».

Gã Thâm vỗ đùi đánh đốp một cái :

— Hay quá ! Mày ra cái vế đối đó hay quá, Ba cô cùng đi, ngang dọc tới sáu cái mồm... mà lại ngang dọc nữa. Nhất mày rồi !

Gã Thâm định làm một phát suy tôn. Đờ Gàn Ti vi đắc chí lắm, rung đùi kỳ hơn, Bất ngờ một cô gái nhắt trong bọn, quay lại, hỏi :

— Hai anh nói cái gì ?... Tôi đã nghe rõ rồi. Nếu có định ra câu đối thì tôi đối cho hai anh nghe.

Rồi bà đầm già ung dung đọc :

(Xem tiếp trang 7)

Phú De Giao Chỉ

(Tiếp theo trang 5)

chỉ cửa hậu ầm ầm. Hậu môn (cửa hậu đó) ông Bông đang nhỏ bồng rọng ra.

Lại lợi dụng dịp này, bày chó của ông Bông xông cũi, theo lối hậu môn, chạy rông ra phố. Một số chính khừa cửa hậu, để tổ tài mần cán, đã chạy vung ra phố bắt chó. Cảnh sát trưởng số chính khừa này là đàn «bóm xếch» — bầm xích chó — đã vác dùi cui, hươi tu huyết thối, vung ầm ỹ. Kết quả, cả chó lẫn chính khừa đều bị xúc đem về phú de Giao Chỉ

NAM MÔ CŨNG GIỚI

A MEN CŨNG TÀI

Theo chân các nhà ứng cử viên hạ nghị sĩ ở những nơi có đông sư và cổ đạo, nhà cháu thấy rằng rất nhiều ứng cử viên gặp sư «nam mô» một cách ngọt sớt lại nói hình phạt thao thao và nguyên sẽ xây ba cái chùa cúng dường nên đắc cử. Sau đó, gặp cổ đạo, quý vị ấy bèn đổi «tông», mê ly hai tiếng «a men», đầu hót về chùa khả lưu loát. Cũng lại hứa chắc sẽ xây sáu cái nhà thờ, phụng vụ giáo hội đến nơi đến chốn.

Hỡi các thượng tọa cao cả,

Hỡi các linh mục cao cả,

Nhà cháu khuyên quý ngài, nếu không muốn để bọn khốn nạn vấy dơ lên cuộc đời tu hành của quý ngài, không muốn để bọn khốn nạn dẫm những bước chân bần của chúng lên thêm chùa, nhà thờ quý ngài. Hãy viết cho nhà cháu cái khẩu hiệu : «CÁM CHỜ VÀ CÁC ỨNG CỬ VIÊN LAI VẮNG», treo trước cửa «nhà» quý ngài.

CHO CON ONG VÀO PHÚ DE

CON ONG đang vào phú de Giao Chỉ. Vì, trước hết, nó vỡ tổ có 50 ngàn con, 50 ngàn CON ONG số 1 đã bán sạch ngay ở Saigon chiều thứ bảy nên không đủ gửi về tỉnh. Nhiều đóc giả đi lũng hai ngày liền mà không tóm được một CON ONG. Thứ đến, vì Tây nhà đến chơi xô nên sự trình bày, ấn loát lem nhem. Hai đầu đó, đang xúc chủ bút Thương Sinh vào phú de Giao Chỉ rồi.

Vậy CON ONG chân thành cáo lỗi và cảm tạ tinh thần «thích chữ» của bạn đọc thân mến. Xin đón coi CON ONG số 3 sẽ cố gắng hơn và sẽ tổ thái độ hung hãn với các đảng thái thú mới ở Giao Chỉ.

NÃ CẦU

(HỘI TRƯỞNG HỘI NHỚP CHỜ)

Đối thoại với đờ bần

(Tiếp theo trang 4)

Trông mặt nó, đàn bà có thái sẽ dễ non, và khó mẹ tròn con vuông. Như thế, nó đại diện cho chúng ta thì có sốt ruột không thưa chứ?

Nhưng nó sẽ đòi chấm dứt chiến tranh, bình đẳng tôn giáo, đòi hỏi dân chủ, tự do và hùng hục bắt vật giá xuống thang ! Và nhất định, dù đau lòng các cụ và tôi cách mấy, nó sẽ đả cừ các cụ ạ ! Quý cụ cố đạo ở Long Khánh đã ủng hộ nó là nó «măng giê mo» Nếu nó bị đời chửi là bần, vài cụ cố đạo (một số ở L. K. thôi đấy nhé) sẽ bắt nó xung tội và rửa tội cho nó là chu. Ngoài ra, «*La lot du silence*» sẽ được bảo vệ rất «em», đàn chúng không ai được tiết lộ tội bần của Đờ Sáng.

Nản ghê ! Tôi chả muốn đối thoại với nó đâu.

KIỂM TỰC

ĐỐI THOẠI VỚI NHÀ BẾP

(Tiếp theo trang 4)

— Vậy tôi bắt chước nhà nước, nghe lời nhà nước tôi bảo rau muống ảnh hưởng nặng tới chiến tranh Ca dao Con Ong dạy : « *Cá không ăn muối cá ròn, Dân cường nhà nước trăm đường dân hư* ». Yêu cầu ông tốp... dân chủ của ông lại. Rau muống đất là vì rau muống có khả năng thay gạo. Ông bị mua rau muống đất là vì tiền xuống giá. Tiền xuống giá và lính Mỹ qua đây nhiều. Lính Mỹ qua đây nhiều vì chiến tranh. Ông đã không đóng góp gì cho chiến tranh thì chớ, lại còn kêu ca rau muống đất. Ông đừng dờ giọng trí thức tỏ vẻ ưu tư đến đời sống dân nghèo. Thối lắm !

Nghị sĩ... bếp bị đứt nút kín họng. Cuộc đối lập mở màn đây chông gai, mãnh thủy tinh. Ấy đó, cái gọi là đối lập với nhà bếp nó như rửa đó, quý vị ạ !

BẾP NHỎ

THƯ GỬI CỤ TOÀN QUYỀN BUNKER

Giao Chỉ, Ốc tốp bira, 21st, Đình Mùi niên

Kính cụ,

Điều mà cháu cần phải thưa trước với cụ, chúng cháu là dân Giao Chỉ, không phải là Việt Cộng. Cháu sợ cái tiếng Việt Cộng lắm. Ở cái xứ này, cái tội mà dễ đi đong nhất, ấy là cái tội Vi Xi.

Cháu đã chứng kiến nhiều tội Vi Xi lắm. Gã nhà cháu có một kho chứa đồ phở thái Mèo, ấy vậy mà một hôm, có một ông xích lô bị «ban» xe, ngừng lại để tháo «bu di», mà cũng bị bắn lòi phèo. Cháu thì không sợ chết, chứng cứ là cháu đã đi lính cho nước Giao Chỉ được mười lăm năm rồi đấy, cụ ạ.

Tại sao mà cháu lại bị ám ảnh bởi cái tiếng Vi Xi?... Không phải vì cái tiếng khốn nạn ấy, suốt ngày kêu như ve sầu trên hai cái đài truyền nói và truyền hình của cụ... Chỉ vì một cái cảnh mà sáng ngày hôm nay, lúc đi làm, cháu bắt gặp, rất muốn quên mà khó có thể quên.

Cháu xin kể đầu đuôi câu chuyện hầu cụ. Câu chuyện thì thật nhỏ nhưng làm cho con dân Giao Chỉ chúng cháu thêm chán

nản và giảm bớt lòng tin vào chữ Đồng minh. Một anh lính Mèo chắc là đêm trước gặp một me, phát phờ trước một con đường trong căn cứ Tân sơn Nhất, rồi đi một đường mưa gió náo nức. Chuyện trong đêm đó thì cháu không biết vì cháu có nằm dưới gầm giường nhà người ta đâu. Cháu đoán câu chuyện nó như thế này...

Anh Mèo hỏi :

— Nhà em ở đâu?...

Em đứng Giao chỉ dựa ngọn tay chỉ đại vào nhà trước mặt :

— Nhà em đó!...

Anh Mèo yên chí lớn vì biết được nhà em. Đêm hôm đó chắc là em gái đã đi một đường thỏ phi nên anh nhô Mèo bèn tới cái nhà mà em gái đã chỉ, xông vào nhà, túm lấy bà chủ nhà và đã «âu yếm» đặt bàn tay lên má bà chủ nhà bằng một nửa sức mạnh mà anh sẵn có. Tiếp thay người đàn bà chủ nhà lại là vợ một chiến hữu của cháu. Vừa thấy cháu đi qua nhà, bà ta gọi cháu, nức nở kể cho cháu nghe vụ xâm nhập gia cư bất hợp pháp ấy. Cháu bèn hô lên một tiếng. Một chiếc gậy dơ lên, ấy thế là một trăm chiếc gậy cùng dơ

lên, anh nhô mèo nằm gục một đống. Thấy tiếng kêu thảm thiết của anh nhô mèo, vài người bạn anh chạy tới, nhưng không dám chạy vào can thiệp giữa cái khí thế sôi sục của «quân dân Giao chỉ». Chờ anh nhô mèo nằm gục, một anh mèo khác mới tới rút bóp của anh ta, lấy cái thẻ «Ái đi ca», đưa cho cháu xem rồi nói :

— Tại sao các anh đánh nó vậy?... Nó là người Mỹ, đâu có phải là Vi Xi...

Cháu bèn phản ứng liền t

— Bạn nhìn bà chủ nhà đây. Bà ta là vợ một chiến sĩ. Nhà bà ta ở trong căn cứ Không Quân. Như vậy, bà ta đâu có phải là Vi Xi...

Anh bạn Mèo kia không còn gì mà nói. Còn gì mà nói nữa. Cháu đập thêm cho anh nhô Mèo một gậy cảm thù. Cháu không ghét gì Mèo cả. Có thể là đêm nay về, cháu sẽ khóc.

Kính cụ,

Nước cụ ở về phía Đông nước cháu, cách nhau một biển cả mênh mông Thái Bình Dương. Còn với cụ, nước cháu lại ở phương Tây. Dân Giao Chỉ chúng cháu thích chơi chết tự, mang một chữ ra chề làm tự, làm tằm. Tên ông xếp

lãnh binh của cụ là Westmoreland, dịch từng chữ ra tiếng nước cháu là *thêm đất miền Tây*. Ý của quý quốc là muốn thêm đất miền Tây. Chúng cháu cứ nghĩ rằng khi một ông lính Mèo làm việc gì cũng phải có lệnh của ông lãnh binh vì kỷ luật quân đội của quý quốc chặt chẽ lắm, không có chuyện vi phạm quân kỷ bao giờ.

Chỉ vì lính mèo kỷ luật quá, mà chúng cháu khi thấy một chuyện không đẹp xảy ra, đều có ý nghĩ rằng, lính Mèo đã được lệnh để làm như vậy. Hàng ngày, những chuyện không đẹp xảy ra đêm không xuể. Cái bất mãn, dịch sang tiếng nước cháu, nó có một cái nghĩa rất nhẹ là khó g bằng lòng. Cái không bằng lòng dù cho nhỏ, nó cũng như một hạt cát ở trong giày mới đầu thì không cảm thấy gì nhưng để lâu nó cũng khó chịu lắm.

Cộng sản vốn vẫn ưa khai thác những chuyện nhỏ để làm thành những chuyện lớn. Chữ «lao công» với chữ «cu li», giống nhau từ nghĩa tới công việc làm, ấy vậy mà cộng sản vẫn dùng hai chữ ấy để so sánh hai chế độ. Có thể kết luận rằng, chiến tranh ở cái đất nước này là chiến tranh danh từ.

Đã gần ba chục năm nay, số người chết đã gần bằng số người sống. *Ôi, nếu cái tiếng chết đổi thành tiếng sống thì những người đã chết kia là những người sống, còn chúng cháu đây chỉ là những người chết.* Và khi bầu cử, dân Giao chỉ chúng cháu vẫn đông đủ hơn bốn triệu cử tri như thường.

Người nước cụ sang đây, đã hưởng hết những tiện nghi của nước chúng cháu. Vợ chúng cháu người nước cụ mang đồ la ra, phất vào mặt chúng nó thì tất nhiên là tờ đồ la kéo đi đâu là chúng nó phải theo đi đấy. Nhà cao cửa rộng của chúng cháu, những nơi nào đẹp nhất là người nước cụ ở. Chúng cháu biết là nước cụ giàu tiền. Nàng Faria của nước Ấn độ, quý quốc chỉ cần bỏ ra năm đăc thóc cũng đủ bắt nàng Kiều Ân Độ kia phải long đong theo anh hề Bob Hope. Nước cụ nhiều tiền, làm cho cái tước Giao chỉ này, từ xưa vẫn xuất cảng gạo mà nay phải nhập cảng gạo.

Nước Giao chỉ mà phải nhập cảng gạo. *Ôi, cái cảnh ấy sao mà buồn vậy.* Cháu sẽ viết thư tiếp cho cụ kỳ sau.

DƯƠNG HÙNG CƯỜNG

CÀ KÈ DE NGỔNG (Tiếp theo trang 6)

— « Nhị nhân đồng tọa, thượng hạ tứ đầu ».

Đổi xong rồi em già rủ hai bạn đi. Gã Thâm khoái quá, cười vang. Đờ gàn Ti Vi ngồi cảm lạnh như ến, Hồi lâu hẳn mới lên tiếng :

— Nó đổi cũng hay đấy chứ. Hai thằng ngồi chơi mà trên dưới tới bốn cái đầu. Cũng tạm gọi là được. Sư mày, đừng kể cho thằng nào nghe chuyện này đấy nhé!

Gã Thâm lắc đầu :

— Tao không dám bảo đảm. Nhưng tao thề rằng nếu tao không say la de, thì tao không có kể...

— Thôi, im đi... Chúng nó tới đấy!...

Cả bọn «đổi thoại» vừa tan sớ nên kéo tới thật đông. Loan mắt nhưng cười toe toét, tá oán cái mục ghi sô. Ma Cao kể chuyện mấy ngày đi phiêu hốt vì giận vợ. Gã Thâm hỏi :

— Thằng Đũa dai đầu?...

— Nó đang nghe điện thoại...

Vừa nói xong thì Đũa dai chạy hộc tốc từ bên bờ hè bên kia chạy sang. Nó nói trong tiếng thờ :

— Hai thằng nó ứnh nhau, chúng mày ạ!...

— Hai thằng nào?

— Thằng nhà báo Văn Học với thằng nhà thơ Tô Tĩnh.

Cả làng đều chòm dậy. Thằng Đũa dai ngồi thờ nên chưa kịp kể. Cái đầu nó thụt lên, thụt xuống theo nhịp thờ. Gã Thâm mách nước :

— Mày cứ lè lưỡi ra mà thờ... mau hết mệt lắm.

Đũa dai nghe lời... vừa thờ vừa thề lưỡi. Quả thực là hiệu nghiệm. Hết mệt rồi. Nó kể chuyện hai thằng say hủ tít. Câu chuyện bắt đầu bằng một buổi mai đây sương thu và gió lạnh, Văn Học và Tô Tĩnh gặp nhau ở Sở Nói. Câu chuyện sắp bắt đầu...

DE HỨC CẢN

Kỳ sau : — Hai thằng say hủ tít — Định viết kỳ này nhưng còn ngần ngại. Hẹn kỳ sau, tường thuật vụ đấm đá giữa nhà báo Văn Học và nhà thơ Tô Tĩnh. Cam đoan phía. Sẽ không ngần ngại nữa.

Lớp dạy
khiêu vũ

HOA - ĐĂNG

80/1, - VÕ TÁNH - SAIGON

ĐỊA ĐIỂM LÝ TƯỞNG CỦA QUÝ VỊ

HỌC KHIÊU - VŨ THÍCH KHIÊU - VŨ

- Kết quả nhanh chóng bảo đảm
- Chỉ dẫn tận tâm, dễ hiểu
- Địa điểm lịch sự mát mẻ
- Huấn luyện Vũ nữ.

Nghị đực nghị cái

(Tiếp theo trang 2)

Nước này đã có một Lý Thường Kiệt dơ càng châu chấu đuổi quân Tống chạy có cờ trên đất mà Trung Cộng đang coi Mỹ là cọng giấy hôm nay. Nước này đã có Ngô Quyền, Hưng Đạo đánh bại quân Hán, quân Mông Cổ. Nước này đã có Lê Lợi, Nguyễn Huệ đâm trên thây giặc Minh, giặc Thanh, tổ tiên của Mao Trạch Đông. Nước này đã có Đờ Trám, Phan Đình Phùng, Nguyễn Tri Phương. Nước này đã có hàng triệu chiến sĩ vô danh chết sống cho Danh Dự của tổ quốc trong công cuộc bài phong, diệt thực, đã Cộng. Nước này còn có Trần bình Trọng nhờ nước miếng vào mặt giặc «Ta thà làm quỷ nước Nam còn hơn làm vua đại Trung quốc»; còn có Trần thủ Độ hiện ngang «Đầu tôi còn, bệ hạ đừng lo», đừng có hàng giặc; còn có Hưng Đạo khí phách «Bệ hạ muốn hàng giặc, xin hãy chém đầu tôi trước»; còn có Hoàng Diệu tuấn tiết trước khi mất thành; còn có Nguyễn tri Phương nhện dơi đến chết khi bị giặc bắt; còn có Phan thanh Giản bắt lực trước sự nguy vong của giang sơn uống thuốc độc tự tử. Há không có thêm người quân tử Phòng Tích?

Nhà báo Phòng Tích đứng lên, trợn mắt :

— Ta muốn chúng mày bám xác ta làm mắm, gửi cho những đứa Giao chỉ đang miệt thị nước mẹ của nó, gửi cho những đứa vọng ngoại, những thằng đê tiện quen gốc gác nòi giống kiêu hùng của nó, những thằng muốn trở thành con dân của Trung Cộng, Nga xô Việt, mỗi đứa một muỗng. Còn cái đầu ta, hãy chọn nơi cao nhất treo lên, để con em ta lớn lên, để những người yêu nước nhìn rõ cái đầu của một kẻ quân tử, cái đầu của một công dân Giao chỉ không muốn bất cứ đứa nào miệt thị nước nó.

Phòng Tích hét lớn :

— Vĩnh biệt quân vọng ngoại chó đẻ!

Và bọt mép nhà ái quốc Phòng Tích sùi ra, thân hình hần ngả rạp. Người có phản ứng nhanh nhất là Ma Cạo nhà báo đang lèa. Hần ôm lấy xác Cừ Bá Ngọc Giao Chỉ (Cừ Bá Ngọc, người tôi trung thành đã chết đờn vua) Ma Cạo, mắt đăm lẹ, nghiêng răng ken két :

— Phòng Tích ơi, chúng tôi chỉ đáng ăn cứt cho anh!

Nhà chủ nhiệm Chần Kinh lăn xả tới, toan gục bèn xác Phòng Tích, bị Ma Cạo đá cho một cú vàng cu chiêng, kèm theo phát chữ :

— Tiên sư anh, anh đừng rờ bàn tay bẩn của anh vào xác chết nhà ái quốc Phòng Tích. Cả lũ các anh, các anh hèn lắm, các anh cút cha các anh đi. Nước tôi còn mỗi nhà ái quốc thì lại vội vàng tự tử.

Ma Cạo nức nở :

— Hu hu... Tôi sẽ độc quyền tường niệm anh, Phòng Tích ơi!

(Kỳ sau tiếp)

CON ONG

TUẦN BÁO TRÀO PHÚNG ĐÔI LẬP RA RÍT

Tam giác sắt khủng khiếp của bọn vong bản, ăn bản nói sạch

Số 3 vở tỏ ngày

27-10-67

- Nói thẳng với người Mỹ về vụ họ công khai đòi chúng ta xê ra cho họ nhảy bổ vào chủ quyền của chúng ta
- Những kẻ cạo đầu tham nhũng ở Quảng Ngãi có đáng cạo đầu tham nhũng không?
- Ma Cạo cãi nhau tay đôi với xếp chúa tuần báo Newsweek ở Hoa Thịnh Đốn.
- Thập Nguyên và cái chết vĩ đại của nhà ái quốc Phùng Tích.

Cùng những mục sắt thép thường xuyên, cười và chửi tung bưng

VESPA 50-S BỐ CÁO

Do Tàu VESPUCCI tải và cập bến ngày 12-10-67, chúng tôi hiện có sẵn 500 xe SCOOTER VESPA PIAGGIO kiểu 50-S để bán tự do, giá phòng định 54.000đ00 trả tiền lấy xe ngay.

XIN QUÝ KHÁCH LIÊN LẠC VỚI CHÚNG TÔI

CÔNG TY VẬN TẢI PHI MÃ

9, PHẠM HỒNG THÁI - SAIGON

NHA THƯƠNG CẢNG
SAIGON
-0-

DANH SÁCH THƯƠNG THUYỀN ĐẠI DƯƠNG và VIỆN DUYÊN
dự định điều động lên Saigon trong tuần lễ
từ 14-10-67 đến 21-10-67

Số thứ tự	Tên Tàu	Đại Diện Hãng Tàu	Thụ thác bốc dỡ	Hãng chuyên chở	Ngày đến Vũng Tàu	Nơi cập tại Saigon	Cước chú
1	AWA MARU	M.M.	S.T.I.C	Linh tinh	14-10-67	Cầu	
2	E-YUNG	Hạp Sáng	Thái Thuận	Phân bón	13-10-67	Phao	Cấp cầu nếu có cầu trống
3	HSING YUNG	Savico	Lý Hải	Xi măng	13-10-67	Phao	"
4	KAVO GROSSOS	An Lạc	Hiệp Hưng	Đường	11-10-67	Phao	"
5	ĐẠI DƯƠNG	Đại Dương	V.V. Minh	Linh tinh	15-10-67	Cầu	
6	HIRASHIMA MARU	An Lạc	Sovicoira	Linh tinh	18-10-67	Cầu	
7	WASHINGTON BEAR	"	"	"	19-10-67	Cầu	

Mỹ Ngữ Cấp Tốc

Day cấp tốc bảo đảm cho đã mọi trình độ về thực hành, văn phạm, dịch báo (1 khóa 18 giờ hoặc 36 giờ). Do giáo sư Việt Mỹ tốt nghiệp Đại Học đầy kinh nghiệm tận tâm hướng dẫn theo phương pháp phối hợp thực dụng của danh sư: R. DIXON - AL... WRIGHT, MC. GILLIVRAY. Mỗi lớp 10 người. Có máy luyện giọng. Nhận dạy riêng từng người với sự cam kết chắc chắn sau buổi đầu thử sức. Nội học thuận

Tiền bạc ngân phiếu đề tên:

Quản lý Nguyễn Văn Minh

Thư từ bài vở đề tên:

Chủ bút Thương Sinh

in tại nhà in riêng của CON ONG

101 Võ Tánh Sài Gòn

Điện thoại 91.90

Saigon, ngày 13 tháng 10 năm 1967

TRUNG TÁ GIÁM ĐỐC NHA THƯƠNG CẢNG SAIGON